

«Βόμβα» από Μητρόπολη Πειραιώς:

Η Πανορθόδοξη Σύνοδος νομιμοποιεί την Πανθηρσκεία

Δημοσιεύτηκε στις 28 Μαρτίου 2016 13:38

Η Μητρόπολη Πειραιώς διεξήγαγε ψήφισμα για την Πανορθόδοξη Σύνοδο. Κάνει λόγο, μεταξύ άλλων, για επηρεασμό από πολιτικούς παράγοντες και προσπάθεια νομιμοποίησης του Οικουμενισμού, δηλαδή της Πανθηρσκείας του Αντίχριστου.

Αναφέρεται αναλυτικά: ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ – ΨΗΦΙΣΜΑ

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ- ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΗΜΕΡΙΔΟΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:

«ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ»

Μεγάλη προετοιμασία, χωρίς προσδοκίες.

Με τη Χάρη και την ευλογία του Αγίου Τριαδικού Θεού, σήμερα Τετάρτη 23 Μαρτίου 2016, πραγματοποιήθηκε στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, αίθουσα «Μελίνα Μερκούρη», στο Νέο Φάληρο Πειραιώς, Θεολογική - Επιστημονική Ημερίδα, με θέμα: «ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ

ΣΥΝΟΔΟΣ: Μεγάλη προετοιμασία, χωρίς προσδοκίες».

Την διοργάνωση, την οποία πραγματοποίησαν οι Ιερές Μητροπόλεις Γλυφάδας, Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, Κυθήρων και Πειραιώς, καθώς και η Σύναξις Κληρικών και Μοναχών, ετίμησαν με την παρουσία τους σεβασμιώτατοι Αρχιερείς, Καθηγούμενοι και Γερόντισσες Ιερών Μονών, αγιορείτες Πατέρες, κληρικοί, πρόεδροι χριστιανικών Σωματείων και Οργανώσεων, Καθηγητές Θεολογικών Σχολών και Θεολόγοι και γύρω στους χίλιους πιστούς. Την Ημερίδα διοργάνωσε πενταμελής Επιστημονική Επιτροπή: α) ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ, β) ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Μεταλληνός, Ομ. Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, γ) ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσης, Ομ. Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. δ) ο Αρχιμανδρίτης π. Αθανάσιος Αναστασίου, Προηγούμενος της Ι. Μονής του Μεγάλου Μετεώρου, και ε) ο κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης, Καθηγητής της Δογματικής της Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ. Στην Ημερίδα παρέστη και απηύθυνε χαιρετισμό ο Επίσκοπος Μπαντσέν κ. Λογγίνος της Ουκρανικής Εκκλησίας και ο προϊστάμενος της Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας αγίου Όρους π. Σάββας. Επίσης ο Μητροπολίτης Λόσετς της Βουλγαρικής Εκκλησίας κ. Γαβριήλ εκπροσωπήθηκε από τον π. Ματθαίο Βουλκανέσκου, κληρικό της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, ο οποίος και ανέγνωσε τον χαιρετισμό του.

Το γενικό θέμα της Ημερίδος αναπτύχθηκε σε τέσσερις Συνεδρίες από τους εισηγητές: τους Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Πειραιώς κ. Σεραφείμ, Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεον, Γλυφάδας κ. Παύλον, Κυθήρων κ. Σεραφείμ, και Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Ιερεμίαν, τους πανεπιστημιακούς καθηγητές, τον πρωτ. π. Γεώργιο Μεταλληνόν, τον πρωτ. π. Θεόδωρο Ζήση, τον κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη, τον πανοσ. αρχιμ. π. Σαράντη Σαράντο, Διδάκτορα της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, τον πανοσ. αρχιμ. π. Αθανάσιο Αναστασίου, τον πρωτ. π. Πέτρο Heers, διδάκτορα της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ., τον πρωτ. π. Αναστάσιο Γκοτσόπουλο, Θεολόγο, (Μr. Θεολογίας), εφημέριο Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Πατρών, τον πανοσ. αρχιμ. π. Παύλο Δημητρακόπουλο, Θεολόγο, (Μr. Θεολογίας), Διευθυντή του Γραφείου Αιρέσεων της Ι. Μητροπόλεως Πειραιώς, τον κ. Σταύρο Μποζοβίτη, Θεολόγο –Συγγραφέα, μέλος της Αδελφότητας Θεολόγων ο «Σωτήρ» και τον πρωτ. π. Άγγελο Αγγελακόπουλο, Θεολόγο, κληρικό της Ι. Μητροπόλεως Πειραιώς.

Από τις εισηγήσεις και τον επακολουθήσαντα διάλογο προέκυψε και **εγκρίθηκε ομοφώνως το παρά κάτω Ψήφισμα - Πόρισμα:**

1) Η Θεολογία της Εκκλησίας μας είναι καρπός της Θείας Αποκαλύψεως, εμπειρία της Πεντηκοστής. Δεν νοείται Εκκλησία χωρίς Θεολογία και δεν νοείται Θεολογία έξω από την Εκκλησία, την οποία εξέφρασαν οι Προφήτες, οι Απόστολοι, οι Πατέρες και οι άγιες Σύνοδοι. Όταν μια Σύνοδος δεν θεολογεί ορθόδοξως, δεν μπορεί να είναι γνήσια Ορθόδοξη Σύνοδος, αποδεκτή από το Ορθόδοξο πλήρωμα. Αυτό μπορεί να συμβεί, όταν οι συμμετέχοντες στη Σύνοδο δεν έχουν την πείρα των θεουμένων Πατέρων, η τουλάχιστον δεν ακολουθούν αυτούς, χωρίς να τους παρερμηνεύουν. Στην περίπτωση αυτή τα συνοδικά μέλη διατυπώνουν κακόδοξες διδασκαλίες, η επηρεάζονται από πολιτικές, η άλλες σκοπιμότητες. Η σύγχρονη εκκλησιαστική πραγματικότητα απέδειξε, ότι σήμερα πολλά υψηλά ιστάμενα πρόσωπα της εκκλησιαστικής ιεραρχίας επηρεάζονται, ως μη όφειλε, από πολιτικούς παράγοντες. Σε πολλές επίσης περιπτώσεις δημιουργούνται στις ενδοεκκλησιαστικές σχέσεις αντιπαλότητες, ή κυριαρχούν εθνικιστικές και πολιτικές σκοπιμότητες.

2) Μετά από μια μακρά ιστορία προετοιμασίας της συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, ενενήντα τριών ετών, διαπιστώνουμε από την θεματολογία, τα προσυνοδικά κείμενα και τις δηλώσεις των διοργανωτών, ότι υπάρχει μεγάλο έλλειμμα Συνοδικότητας, έλλειμμα θεολογικής πληρότητας, σαφήνειας και ακρίβειας των προς συζήτησιν κειμένων και ακόμη μεγαλύτερο έλλειμμα ως προς την θεολογική ορθότητα, με την οποία αυτά είναι διατυπωμένα. Πιο συγκεκριμένα:

3) Η μη συμμετοχή όλων των επισκόπων στην μέλλουσα να συγκληθεί Σύνοδο, αλλά μόνον εικοσιπενταεπίσκοπων από κάθε Τοπική Αυτοκέφαλη Εκκλησία, είναι ξένη προς την Κανονική και Συνοδική μας Παράδοση. Τα υπάρχοντα ιστορικά στοιχεία μαρτυρούν όχι αντιπροσώπευση, αλλά την μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή επισκόπων από όλες τις επαρχίες της ανά την Οικουμένην Εκκλησίας. Επίσης ο μη χαρακτηρισμός της ως Οικουμενικής, με τον απαράδεκτο ισχυρισμό, ότι δεν μπορούν να συμμετάσχουν σ' αυτήν οι «χριστιανοί της Δύσεως», έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τους αγίους Πατέρες, οι οποίοι συγκροτούσαν τις Άγιες Συνόδους ερήμην των αιρετικών. Κατ' ακολουθίαν είναι απαράδεκτο οι διοργανωτές της να έχουν την αξίωση το κύρος της να είναι ισοδύναμο και ισάξιο με τις Οικουμενικές Συνόδους. Αλλά ούτε και Πανορθόδοξος, μπορεί να αποκληθεί η εν λόγω Σύνοδος, διότι προφανώς αποκλείεται η συμμετοχή όλων των Ορθοδόξων Επισκόπων.

Εξ' ίσου αμάρτυρο στην Εκκλησιαστική και Κανονική μας Παράδοση, και γι' αυτό απαράδεκτο, είναι το σχήμα: μία ψήφος-μία Εκκλησία, με απαραίτητη την ομοφωνία όλων των Τοπικών Εκκλησιών. Ο κάθε επίσκοπος δικαιούται να έχει ιδική του ψήφο, και στις αποφάσεις των μη δογματικών θεμάτων, να ισχύσει η αρχή: «η ψήφος των πλειόνων κρατείτω». Απαράδεκτο θεωρούμε επίσης να προαποφασίζονται τα θέματα και ο τρόπος οργανώσεως της Συνόδου χωρίς το κυρίαρχο σώμα των κατά τόπους Ιεραρχιών των Τοπικών Εκκλησιών να έχει εκφράσει συνοδικώς την επί των θεμάτων αυτών τοποθέτησή των.

4) Οι μέχρι τώρα γενόμενοι Διαχριστιανικοί Διάλογοι της Ορθοδοξίας με την Ετεροδοξία κατέληξαν σε τραγική αποτυχία, την οποία ομολογούν σήμερα και αυτοί οι ίδιοι οι πρωτεργάτες των. Η δήθεν προσφερόμενη βοήθεια μέσω των Διαλόγων για την επιστροφή των Ετεροδόξων στην εν Χριστώ αλήθεια και την Ορθοδοξία διαψεύδεται και αποδεικνύεται ανύπαρκτη. Τελικά οι Διάλογοι εξυπηρέτησαν και προώθησαν τους στόχους της Νέας Εποχής και της Παγκοσμιοποιήσεως. Ένα σημαντικό κενό που παρουσιάζουν τα προς συζήτησιν εν τη μελλούση Συνόδω προσυνοδικά κείμενα, είναι το γεγονός, ότι παραδόξως απουσιάζει σ' αυτά η κριτική αξιολόγηση της μέχρι σήμερα πορείας τόσο των διμερών Θεολογικών Διαλόγων μεταξύ της Ορθοδόξου Εκκλησίας και των λοιπών χριστιανικών κοινοτήτων, όσο και της συμμετοχής της στην Οικουμενική Κίνηση και το Π.Σ.Ε., η οποία υπήρχε στα κείμενα της Γ' Προσυνοδικής.

5) Το προσυνοδικό κείμενο με τίτλο «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» παρουσιάζει κατά συρροή την θεολογική ασυνέπεια, ή και αντίφαση. Έτσι, το άρθρο 1 διακηρύσσει την εκκλησιαστική αυτοσυνειδησία της Ορθόδοξου Εκκλησίας, θεωρώντας αυτήν –πολύ σωστά– ως την «Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία». Όμως, στο άρθρο 6 παρουσιάζει μία αντιφατική προς το παραπάνω άρθρο (1) διατύπωση. Σημειώνεται χαρακτηριστικά, ότι «η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγνωρίζει την ιστορική ύπαρξη άλλων Χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ' αυτής». Εδώ γεννάται το εύλογο θεολογικό ερώτημα: Αν η Εκκλησία είναι «ΜΙΑ», κατά το Σύμβολο της Πίστεως και την αυτοσυνειδησία της Ορθόδοξης Εκκλησίας (Άρθρ. 1), τότε, πως γίνεται λόγος για άλλες Χριστιανικές Εκκλησίες; Είναι προφανές, ότι αυτές οι άλλες Εκκλησίες είναι ετερόδοξες. Οι ετερόδοξες όμως «Εκκλησίες» δεν μπορούν να κατονομάζονται καθόλου ως «Εκκλησίες» από τους Ορθοδόξους, επειδή δογματικώς θεωρούμενα τα πράγματα δεν μπορεί να γίνεται λόγος για πολλαπλότητα «Εκκλησιών», με διαφορετικά δόγματα και μάλιστα σε πολλά θεολογικά θέματα. Κατά συνέπεια, ενόσω οι «Εκκλησίες» αυτές παραμένουν αμετακίνητες στις κακοδοξίες της πίστεώς τους, δεν είναι θεολογικά ορθό να τους αναγνωρίζουμε - και μάλιστα θεσμικά - εκκλησιαστικότητα, εκτός της «Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας».

Στο ίδιο άρθρο (6) υπάρχει και δεύτερη σοβαρή θεολογική αντίφαση. Στην αρχή του άρθρου αυτού σημειώνεται το εξής: «Κατά την οντολογική φύσιν της Εκκλησίας η ενότης αυτής είναι αδύνατον να διαταραχθή». Στο τέλος, όμως, του ίδιου άρθρου γράφεται, ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία με την συμμετοχή της στην Οικουμενική Κίνηση έχει ως «αντικειμενικόν σκοπόν την προλείανσιν της οδού της οδηγούσης προς την ενότητα». Εδώ τίθεται το ερώτημα: Εφόσον η ενότητα της Εκκλησίας είναι δεδομένη, τότε τι είδους ενότητα Εκκλησιών αναζητείται στο πλαίσιο της Οικουμενικής Κινήσεως; Μήπως υπονοείται η επιστροφή των δυτικών χριστιανών στη ΜΙΑ και μόνη Εκκλησία; Κάτι τέτοιο όμως δεν διαφαίνεται από το γράμμα και το πνεύμα σύνολου του Κειμένου. Αντίθετα, μάλιστα, δίνεται η εντύπωση, ότι υπάρχει δεδομένη διαίρεση στην Εκκλησία και οι προοπτικές των διαλεγόμενων αποβλέπουν στην διασπασθείσα ενότητα της Εκκλησίας.

6) Το ως άνω κείμενο κινείται στα πλαίσια της νέας οικουμενιστικής Εκκλησιολογίας, η οποία έχει εκφραστεί ήδη κατά την Β΄ Βατικανή Σύνοδο. Αυτή η νέα Εκκλησιολογία έχει ως βάση την αναγνώριση του βαπτίσματος όλων των χριστιανικών ομολογιών, (βαπτισματική θεολογία). Οι συντάκτες του κειμένου, προκειμένου να προσδώσουν κανονική εγκυρότητα και συνοδική νομιμότητα στην κακόδοξη αυτή Εκκλησιολογία, επικαλούνται τον 7ο Κανόνα της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου και τον 95ο της ΣΤ΄ Οικουμενικής. Ωστόσο οι εν λόγω Ιεροί Κανόνες ρυθμίζουν μόνο τον τρόπο εισδοχής στην Εκκλησία των μετανοημένων αιρετικών, και δεν αναφέρονται καθόλου στο «εκκλησιαστικό status» των αιρέσεων, ούτε στη διαδικασία διαλόγου της Εκκλησίας με την αίρεση. Ούτε, ασφαλώς, υπονοούν το «υποστατόν» των μυστηρίων των ετεροδόξων, ούτε ότι οι αιρέσεις παρέχουν σώζουσα Θεία Χάρη. Ουδέποτε η Εκκλησία αναγνώρισε και διεκήρυξε εκκλησιαστικότητα στην πλάνη και στην αίρεση. Η «μερίς των σωζομένων» για την οποία ομιλούν οι εν λόγω Ιεροί Κανόνες βρίσκεται μόνο στην Ορθοδοξία και όχι στην αίρεση. Η οικονομία, που εισηγούνται οι παραπάνω Κανόνες, δεν μπορεί να εφαρμοστεί στους Δυτικούς (Ρωμαιοκαθολικούς και Προτεστάντες), γιατί στερούνται τις θεολογικές προϋποθέσεις και τα κριτήρια που θέτουν οι συγκεκριμένοι Κανόνες. Και, επειδή δεν μπορεί να γίνει οικονομία στην δογματική αυτοσυνειδησία της Εκκλησίας μας, οι Δυτικοί καλούνται να αρνηθούν τις αιρέσεις τους, να τις αναθεματίσουν, να εγκαταλείψουν τις Θρησκευτικές Κοινότητές τους, να κατηχηθούν και να ζητήσουν εν μετανοία την δια του Βαπτίσματος ένταξή τους στην Εκκλησία.

7) Το ίδιο, ως άνω, κείμενο πουθενά δεν αναφέρεται σε κακοδοξίες, ή πλάνες, τις οποίες να προσδιορίζει συγκεκριμένα, ωσάν το πνεύμα της πλάνης να μην δραστηριοποιείται πλέον σήμερα. Το κείμενο δεν επισημαίνει καμία αίρεση, και καμία διαστροφή της εκκλησιαστικής διδασκαλίας και ζωής στον εκτός της Ορθοδοξίας ευρισκόμενο χριστιανικό κόσμο. Αντίθετα οι κακόδοξες και αιρετικές παρεκκλίσεις από τη διδασκαλία των Πατέρων και των Οικουμενικών Συνόδων χαρακτηρίζονται «παραδεδομένες θεολογικές διαφορές, η τυχόν νέες διαφοροποιήσεις» (§ 11), τις οποίες καλούνται η Ορθόδοξη Εκκλησία και η ετεροδοξία να «υπερβούν» (§ 11). Το ζητούμενο για τους συντάκτες είναι η ενότητα των «Εκκλησιών» και όχι η ενότητα στην Εκκλησία του Χριστού. Γι' αυτό και δεν υπάρχει πουθενά πρόσκληση σε μετάνοια και σε άρνηση και καταδίκη των πλανών και ετεροδιδασκαλιών που παρεισέφρησαν στη ζωή των αιρετικών αυτών Κοινοτήτων.

8) Το ως άνω κείμενο κάνει εκτεταμένη αναφορά στο Π.Σ.Ε. (§§ 16-21) και αποτιμά θετικά την συμβολή του στην Οικουμενική Κίνηση, επισημαίνοντας την πλήρη και ισότιμη συμμετοχή των Ορθοδόξων Εκκλησιών σ' αυτήν και την συμβολή τους «εις την μαρτυρίαν της αληθείας και την προαγωγήν της ενότητος των Χριστιανών» (§ 17). Ωστόσο η εικόνα που μας δίδει το κείμενο σχετικά με το Π.Σ.Ε. είναι ψευδής και επίπλαστη. Κατ' αρχήν αυτή καθ' εαυτήν η ένταξη της Ορθοδόξου Εκκλησίας σ' έναν οργανισμό που εμφανίζεται ως υπερεκκλησία και η συνύπαρξη και συνεργασία της με την αίρεση συνιστά παραβίαση της κανονικής τάξεώς της και αθέτηση της εκκλησιολογικής αυτοσυνειδησίας της. Η θεολογική ταυτότης του Π.Σ.Ε. είναι σαφώς προτεσταντική. Η μαρτυρία της Ορθοδόξου Εκκλησίας δεν έγινε μέχρι σήμερα δεκτή στο σύνολό της από τις προτεσταντικές ομολογίες του Π.Σ.Ε, όπως φαίνεται από την 70ετη ιστορία του. Όλα δείχνουν, ότι το επιδιωκόμενο στο Π.Σ.Ε. είναι η ομογενοποίηση των ομολογιών - μελών του μέσω ενός μακροχρονίου συμφυρμού. Το κείμενο αποκρύπτει την πραγματική εικόνα των μέχρι σήμερα γενομένων Διαλόγων με τις προτεσταντικές ομολογίες-μέλη του Π.Σ.Ε. και το αδιέξοδο στο οποίο αυτοί έχουν φθάσει σήμερα. Πέραν τούτου δεν καταδικάζονται, τα απαράδεκτα από Ορθοδόξου απόψεως κοινά κείμενα των Γενικών Συνελεύσεων του Π.Σ.Ε, (Πόρτο Αλέγκρε, Πουσάν κλπ.) και επί πλέον αποσιωπώνται πλείστα όσα εκφυλιστικά φαινόμενα, τα οποία συναντούμε σ' αυτό, όπως «Λειτουργία της Λίμα», intercommunio, διαθρησκειακές συμπροσευχές, χειροτονία γυναικών, περιεκτική γλώσσα, αποδοχή του σοδομισμού από πολλές ομολογίες κλπ.

9) Η αλλαγή του Ημερολογίου το 1924 από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και την Εκκλησία της Ελλάδος ήταν μονομερής και πραξικοπηματική ενέργεια, γιατί δεν έγινε με πανορθόδοξη απόφαση. Διέσπασε την λειτουργική ενότητα μεταξύ των Ορθοδόξων Τοπικών Εκκλησιών και προκάλεσε σχίσματα και διαιρέσεις μεταξύ των πιστών. Στην αλλαγή συνήργησαν και ώθησαν ετερόδοξες ομολογίες και μυστικές εταιρείες, μέσω του πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη. Ήταν προσμονή όλων και δέσμευση των εκκλησιαστικών ηγετών η μέλλουσα να συνέλθει Σύνοδος να συζητήσει και να επιλύσει το θέμα. Δυστυχώς κατά την μακρά προσυνοδική διαδικασία Παπικοί και Προτεστάντες έθεσαν στους Ορθοδόξους νέο θέμα, τον «κοινό εορτασμό του Πάσχα», με συνέπεια να στραφεί προς τα εκεί το ενδιαφέρον και να ατονήσει η συζήτηση για την θεραπεία του τραύματος της λειτουργικής ενότητος στον εορτασμό των ακινήτων εορτών, που προκλήθηκε χωρίς λόγο και ποιμαντική ανάγκη. Στην τελική φάση της Συνόδου και χωρίς συνοδικές αποφάσεις των τοπικών Εκκλησιών το θέμα του Ημερολογίου αποσύρθηκε από τον κατάλογο των θεμάτων, ενώ ήταν το κατ' εξοχήν επείγον και φλέγον θέμα.

10) Η ιστορία των Οικουμενικών Συνόδων, μας βεβαιώνει ότι αυτές συνεκαλούντο κάθε φορά που κάποια αίρεση απειλούσε την αγιοπνευματική εμπειρία της εκκλησιαστικής αλήθειας και την έκφρασή της από το εκκλησιαστικό σώμα. Αντίθετα, η μέλλουσα να συνέλθει Σύνοδος

συγκαλείται όχι για να οριοθετήσει την πίστη έναντι της αιρέσεως, αλλά για να παράσχει θεσμική αναγνώριση και νομιμοποίηση της παναιρέσεως του Οικουμενισμού. Γι' αυτό και δεν στηρίζεται στην εμπειρία του εκκλησιαστικού σώματος, αλλά αντίθετα την υποβαθμίζει και την υποτιμά, την περιθωριοποιεί και την παραβλέπει. Η συνολική διαδικασία, η προπαρασκευή και η θεματολογία της Συνόδου είναι αποτέλεσμα επιβολής μιας εκκλησιαστικής ολιγαρχίας, που εκφράζει μια ακαδημαϊκή, αποστεωμένη, άνευρη και αποπνευμάτιστη θεολογία, αποκεκομμένη από το εκκλησιαστικό σώμα. Έσχατος κριτής, της ορθότητας και της εγκυρότητας των αποφάσεων των Συνόδων είναι το πλήρωμα της Εκκλησίας μας, οι κληρικοί, οι μοναχοί και ο πιστός λαός του Θεού, ο οποίος, με την γρηγορούσα εκκλησιαστική και δογματική του συνείδηση επικυρώνει, η απορρίπτει τις αποφάσεις των. Όμως στην μέλλουσα Σύνοδο απουσιάζει παντελώς αυτή η σημαντική παράμετρος, καθ' ό,τι, εκφράστηκε επισήμως, ότι φορέας της εγκυρότητας των αποφάσεων της θα είναι η Συνοδικότητα και όχι το Ορθόδοξο Πλήρωμα.

11) Μια άλλη βασική προϋπόθεση γνησιότητας της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου είναι η αναγνώριση υπ' αυτής ως Οικουμενικών των θεωρούμενων ως τοιούτων στη συνείδηση του Ορθοδόξου πληρώματος της Η' (879-880) επί ιερού Φωτίου και της Θ' (1351), επί αγίου Γρηγορίου Παλαμά, συγκληθισών, οι οποίες είχαν όλα τα στοιχεία των Οικουμενικών Συνόδων και είχαν καταδικάσει τις αιρετικές κακοδοξίες του Παπισμού. Αλλά τέτοιο ενδεχόμενο δεν προκύπτει από την θεματολογία και τα προσυνοδικά κείμενα.

12) Η ορθόδοξη νηστεία είναι τόσο εδραιωμένη στη συνείδηση των ορθοδόξων ποιμένων και του ορθοδόξου λαού, ώστε δεν χρειάζεται καμία σύντμηση, η προσαρμογή. Οι ποιμένες της Εκκλησίας είναι εκείνοι, οι οποίοι έχουν ανάγκη να αποκτήσουν περισσότερο ορθόδοξη παιδεία και ασκητικό φρόνημα, για να μπορέσουν με το παράδειγμά τους και τον ασύλληπτο πλούτο της αγιοπατερικής γραμματείας να διδάξουν διακριτικά το ποίμνιό τους. Η ορθόδοξη Εκκλησία μας εφαρμόζει χριστοφιλανθρωπώτατα σε όλα τα μήκη και πλάτη της οικουμένης την οικονομία σε όλο το μεγαλείο της. Είναι τόσα πολλά τα κείμενα περί νηστείας όλων των αγίων Πατέρων, που αναλύουν τις παθοκτόνες και σωτήριες παραμέτρους της, ώστε δεν αξίζει ο ευτελισμός που υφίσταται από την μινιμαλιστική νοοτροπία των μεταπατερικών ανανεωτών, οι οποίοι κόπτονται για τον σύγχρονο κόσμο. Αν η μέλλουσα Σύνοδος επιβάλει νέες μεταρρυθμίσεις ημερών της νηστείας και τροφών, θα μιμηθεί τον ολοκληρωτισμό, που χαρακτηρίζει το Κανονικό Δίκαιο του Παπισμού, το οποίο καθορίζει θεσμικά και ασφυκτικά ακόμα και την οικονομία.

13) Κατά την διάρκεια του 20 αιώνας ο Οικουμενισμός εκφυλλίζεται και μεταλλάσσεται σε πανθηρσκειακό όραμα. Οι ατέλειωτες διαθηρσκειακές συναντήσεις και συμπροσευχές Ορθοδόξων με ηγέτες θρησκειών του κόσμου (π.χ. Ασίζη), μαρτυρούν ότι απώτερος στόχος του Οικουμενισμού είναι η συνένωση των θρησκειών σε ένα τερατώδες σχήμα, την εφιαλτική Πανθηρσκεία, η οποία επιδιώκει να εκμηδενίσει τη σώζουσα αλήθεια της Ορθοδοξίας. Η διαθηρσκειακή συνεργασία με τις άλλες θρησκείες είναι αδύνατον να δικαιωθεί, ούτε να θεμελιωθεί στην αγία Γραφή και στην Ορθόδοξη Πατερική Θεολογία. Ο θεόπνευστος λόγος του αποστόλου είναι ξεκάθαρος: «Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις. Τις γαρ μετοχή δικαιοσύνης και ανομίας; Τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος;» (Β' Κορ.6,14). Επίσης το ιδανικό της ειρηνικής συνυπάρξεως, το οποίο κατά κόρον προβλήθηκε στους Διαθηρσκειακούς Διαλόγους, καθίσταται αδύνατο, διότι έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τον λόγον του Κυρίου, «ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν», (Ιω.15,20), και με τον λόγον του αποστόλου «πάντες δε οι θέλοντες ευσεβώς ζην εν Χριστώ Ιησού διωχθήσονται», (Β' Τιμ.3,14). Οι μετέχοντες στους μέχρι τώρα γενομένους Διαλόγους, δεν μπόρεσαν δυστυχώς να μεταφέρουν ανόθευτη την Ορθόδοξη χριστιανική διδασκαλία, αλλά ούτε και να προσελκύσουν έστω και ένα αλλόθρησκο στην Ορθοδοξία.

Αντίθετα μάλιστα έφθασαν στο αξιοθρήνητο κατάντημα να παρασυρθούν σε πλάνες και αιρέσεις και να διατυπώνουν βλάσφημες δηλώσεις, σκανδαλίζοντας τον πιστό λαό του Θεού, παρασύροντες στην πλάνη τους ασθενείς στην πίστη και προκαλώντας έτσι μεγίστη πνευματική φθορά και διάβρωση του Ορθοδόξου φρονήματος. Παρά την πληθώρα των μέχρι τώρα γενομένων Διαλόγων, ο ισλαμικός φανατισμός, όχι μόνον δεν καταστέλλεται, αλλά γιγαντώνεται όλο και περισσότερο,

14) Οι αγώνες των Προφητών της Παλαιάς Διαθήκης, μαζί με τους αγώνες των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας, θα πρέπει να μας εμπνέουν και να μας οδηγούν για την διαφύλαξη της πολύτιμης παρακαταθήκης μας. Απόπειρα νοθεύσεως της μωσαϊκής θρησκείας, παρατηρούμε και στην Παλαιά Διαθήκη, όπου, στην αρχή, χαναναϊτικά και αργότερα βαβυλωνιακά και αιγυπτιακά στοιχεία απειλούσαν να νοθεύσουν την πίστη στον Ένα Θεό. Μεγάλοι άνδρες (Προφήτες, βασιλείς, πολιτικοί άρχοντες, κλπ.) αγωνίστηκαν με σθένος για την διαφύλαξη της καθαρής μωσαϊκής θρησκείας. Ιδιαίτερως αγωνίστηκαν κατά των διαφόρων ψευδοπροφητών, οι οποίοι αναφαίνονταν κατά καιρούς.

Συνοψίζοντας τα παρά πάνω, **συμπεραίνουμε ότι η μέλλουσα να συγκληθεί Αγία και Μεγάλη Σύνοδος δεν θα είναι ούτε Μεγάλη, ούτε Αγία**, διότι με βάση τα μέχρι σήμερα δεδομένα, δεν προκύπτει ότι αυτή θα είναι σύμφωνη με την Συνοδική και Κανονική Παράδοση της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας και ότι θα λειτουργήσει όντως ως γνήσια συνέχεια των αρχαίων μεγάλων Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων. **Ο τρόπος με τον οποίο είναι διατυπωμένα τα δογματικού χαρακτήρος προσυνοδικά κείμενα δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφιβολίας, ότι η εν λόγω Σύνοδος αποσκοπεί να προσδώσει εκκλησιαστικότητα στους ετεροδόξους και να διευρύνει τα κανονικά και χαρισματικά όρια της Εκκλησίας.** Ωστόσο, καμία Πανορθόδοξη Σύνοδος δεν μπορεί να οριοθετήσει διαφορετικά την μέχρι σήμερα ταυτότητα της Εκκλησίας. Δεν υπάρχουν επίσης ενδείξεις, ότι η εν λόγω Σύνοδος θα προχωρήσει σε καταδίκη των συγχρόνων αιρέσεων και πρωτίστως της παναιρέσεως του Οικουμενισμού. Αντίθετα μάλιστα όλα δείχνουν ότι η μέλλουσα να συγκληθεί Αγία και Μεγάλη Σύνοδος επιχειρεί να την νομιμοποιήσει και να την εδραιώσει. Ωστόσο, οι οδοποιές αποφάσεις της με οικουμενιστικό πνεύμα είμαστε απολύτως βέβαιοι, ότι δεν θα γίνουν δεκτές από τον κλήρο και τον πιστό λαό του Θεού, ενώ η ίδια θα καταγραφεί στην εκκλησιαστική ιστορία ως ψευδοσύνοδος.

Τομέας ενημέρωσης prisonplanet.gr